

[Søren P. Larsen.]

Selv en Bog, som den højtærede Udenrigsminister har forfattet — den højtærede Udenrigsminister er maaske den eneste Skolebogsforfatter her i dette høje Ting — selv en saadan Bog — og den maa vel opfylde Betingelserne og være videnskabelig, kulturhistorisk og fredsvenlig — vilde kunne misbruges, hvis man bevidst vilde gaa ind for det. Og omvendt vil jeg mene, at selv om der var en Bog, der fra den højtærede Ministers Side vilde faa Paategning som uheldig — og jeg vil for Resten gerne høre nævnt konkrete Eksempler paa, hvilke Bøger man anser for uheldige og farlige at benytte til Undervisning —, vil en saadan Bog af en fornuftig Lærer meget vel kunne anvendes uden at gøre Fortræd i nogen Henseende.

Det er derfor, jeg frygter for, at Ministeren stiler længere frem, at man fra den røde Bygning nok kunde have Lyst til at have Indsende og Tilsyn med selve Skolens indre Liv, og det vil jeg meget beklage. Skolens Kvinder og Mænd har hidtil udført et Arbejde, der ikke alene vakte Tilfredshed, hvor det blev gjort, men ogsaa skabte et Tillidsforhold mellem Hjem og Skole, og de Bøger, der bruges i Skolen, bliver som Regel valgt efter Samraad med Skolen og det lokale Tilsyn. Naar man nu nedsætter et sagkyndigt Udvalg, saa kan det kun opfattes, som om man har Mistillid til dem, der hidtil i fuld Frihed efter de ethvert Sted gældende særlige Forhold har udvalgt netop de Bøger, som de syntes bedst om.

Det er nok muligt, at det sagkyndige Udvalg kan fremskaffe en Bog, der i videnskabelig, kulturhistorisk og fredsvenlig Aand er uangribelig; men derfor kan det godt være, at den er uanvendelig som Skolebog.

Hedelund: Det har glædet mig at se, at der paa Indenrigsministerens Budget er opført en Bevilling paa 4 000 Kr. til en Lægebaadovre paa Tunø. Jeg benytter Lejligheden til at takke den højtærede Minister for denne Bevilling.

Den direkte Anledning til, at jeg har ønsket at udtale mig her ved Finanslovens Behandling, er Cirkulæret af 29. Juli til samtlige Amtmænd vedrørende de fremtidige Rutebilforhold, et Cirkulære, der, som det fremgik af Pressens store Interesse for det, har vakt en vis Opsigt ude i Befolkningen og indenfor Rutebilkredse Ængstelse og Nervøsitæt. Det, man foreløbig med dette Cirkulære har opnaaet, er, at man atter har bragt et Uroelement ind i hele denne

Sag paa et Tidspunkt, hvor alle troede og havde god Grund til at tro, at denne Sag var bragt til Ro.

Da Rutebilerne i sin Tid ved en kongelig Resolution blev flyttet fra Justitsministeriet over til Trafikministeriet, blev det hilst med en vis Glæde, fordi man da var saa naiv at tro, at de Synspunkter, man fremtidig vilde anlægge overfor Rutebilerne, blev de trafikale. Imidlertid har det vist sig, at det ikke altid har været Venlighed og Imødekommenhed, man har mødt i Trafikministeriet. Men hvad der er endnu mere sørgeligt, er det, at det nævnte Cirkulære viser, at man i selve Trafikdepartementet slet ikke har Forstaaelse af det Trafikproblem, der vedrører Rutebilerne, og det vil vistnok derfor være paa sin Plads at genkalde i Erindringen, hvorledes denne Udvikling har fundet Sted for derved at gøre et Forsøg paa, om det var muligt, at faa det høje Trafikministerium retledet.

Der er ikke et eneste civiliseret Land, hvis Statsmagt og Regeringsmagt ikke har beskæftiget sig med det, man har kaldt Efterkrigstidens Trafikproblemer, og i alle Lande er der blevet afgivet en eller flere Betænkninger eller Udredninger. Man har på alle Steder været tilbøjelig til ene og alene at betragte Trafikmisæren som et Efterkrigstidsfænomen; men i Virkeligheden ligger Hovedaarsagen meget længere tilbage i Tiden og har en meget dybere Aarsag, saaledes som det findes uhyre klart og objektivt skildret i en norsk Kommissionsbetænkning.

Der gøres her gældende, at det indenfor Teknikken er saaledes, at det ene tekniske Fremskridt afløser det andet, og at Udviklingen finder Sted i Overensstemmelse med Behovet, saaledes at Kæde føjes til Kæde. Paa Trafikteknikkens Omraade er der sket en Brist paa denne naturlige Udvikling. Kommunikationen begyndte paa Landevejene, der skete naturlige tekniske Forbedringer af Vognmaterialet, efterhaanden som Trafikken steg, og da man var naaet dertil, at de almindelige Hestekøretøjer ikke kunde bestride Trafikken, vilde det naturlige have været, hvis man skulde følge Teknikkens Udviklingslinie paa andre Omraader, at man havde sat ind med den maskinelle Vognkraft.

Mange ærede Medlemmer vil sikkert vide, at man i Udlandet gjorde ihærdige Forsøg paa at faa Dampvognen paa Landevejene, men dette Problem kunde ikke løses. Dampvognen maatte ind paa Skinnerne, og man kom ind i den trafikale Udvikling,